

kwam.... Maar dat telt niet mee. De Signorina is zoo'n koudkleum.... Gino, vroeger, die haatte onze houtskoolbak, kreeg je maar een heete kop van, zei ie.... En nou, daar alleen, wie weet, hoe hij er naar verlangt!.... ze zeggen, dat het vocht is in de Murate.... ten minste naar den kant van de Via del Agnolo toe...."

Zij praatte gedempt, als voor zich alleen.

„Weet je, waar ik ook over tob, professore...? wat ze wel voor ligging zullen hebben, daarginder. 't Eerste jaar, toen hij nog zoo lang niet weg was, en wij om zoo te zeggen iedere week het proces verwachtten, heb ik daar nooit zoo erg over gedacht.... Maar nou.... Mijn man zegt, 'k zou hem een deken koopen.... zoiets mag je ze brengen, zoolang ze in voorloopige hechtenis zijn.... We hebben wel z'n spullen van toen hij thuis sliep.... maar als je hem daar wat toestuurt, wil je fatsoenlijk voor den dag komen...."

„Dat koopen kun je anders wel laten," zei Renato goedig, „'k heb in die kist op de bergkamer nog een stuk of drie Massaansche dekens liggen.... warme, stevige dingen en zoo goed als nieuw.... Je kunt er daar een van nemen.... Wacht een oogenblik...."

Hij stond op, stak Flavia's briefje in den binnenzak van zijn jas, en ging zoeken op de groote tafel midden in het atelier, een tafel, die van lieverlede, gedurende den tijd, dat hij hier nu huisde, een even chaotische wanorde was gaan vertoonen als toen diezelfde tafel zijn atelier in Massano onveilig maakte.

„Dat bruine kistje met sleutels, heb je dat nergens zien staan?"

Pia knikte van nee. 't Was of iets haar onwillig maakte.

„Als ik 't atelier afstof, knijp ik m'n oogen maar dicht, om niet te huilen over den rommel, die er is .."

Renato trok een zondig gezicht en bleef ijverig zoeken.

Eindelijk vond hij het kistje in den hoek bij het raam, naast een stapel papierrollen. Alleen, de sleutel was er niet in.

Na een tweeden onderzoekstocht zag hij hem plotseling, hangende aan een spijker naast de kast. Hij reikte hem Pia toe.

„Je kunt de dikste uitzoeken," zei hij.

„'k Geloof, dat je niet weet, Professore, dat een dikke wollen deken tegenwoordig meer dan honderd Lire kost," antwoordde Pia verwijtend. Zij liet zich meer, den laatsten tijd, tot dat soort moederlijke bazigheid gaan, die Renato altijd van streek bracht.

„Als ik je 'm toch met plezier cadeau doe," verdedigde hij zich,

Pia keek voor zich; er was iets, dat haar niet ging. Eindelijk zei ze zachtjes:

„'t Is, zie je, dat wijzelf zoo graag dat geld geven voor dien jongen.... Terwijl je weg was, verleden maand, en je me toch mijn weken uitbetaalde,